

Dôvody opätovného vzatia do väzby

Gréta Noé*

DOI: <https://doi.org/10.24040/sap.2022.9.2-3.208-222>

Abstrakt:

NOÉ, Gréta: *Dôvody opätovného vzatia do väzby*. Príspevok poukazuje na inštitúciu opätovného vzatia obvineného do väzby z hľadiska splnenia zákonných dôvodov po tom, ako bol z väzby prepustený na slobodu. Ide o zaist'ovacie opatrenie *ultima ratio*, ktorého využitie prichádza do úvahy na základe zákonných dôvodov a zákonným spôsobom. V nejednom prípade sa pri rozhodovaní (aj) o opätovnom vzatí do väzby porušujú základné zásady trestného konania, a to predovšetkým zásada primeranosti a zdržanlivosti. Účelom ustanovenia upravujúceho opätovné vzatie do väzby je upraviť kvalitatívne odlišné podmienky vzatia obvineného do väzby vo veci, v ktorej sa už predtým väzba vykonávala. V praxi sa vyskytujú prípady prehliadania splnenia materiálnej podmienky tohto zásadného zásahu do základného práva na osobnú slobodu, a to nielen pri vzatí obvineného do väzby, ale aj pri opätovnom vzatí do väzby.

Kľúčové slová:

obvinený, väzba, opätovná väzba, zásady trestného konania

Reasons for Repeated Remand in Bond

Abstract:

NOÉ, Gréta: *Reasons for Repeated Remand in Bond*. The contribution points to the institution of remanding the accused in bond in terms of meeting legal grounds after he was released from bond. It is an *ultima ratio* hedging measure, the use of which is possible on legal grounds and in a lawful manner. In many cases, the decision (on) to remand in bond violates the basic principles of criminal procedure, in particular the principles of proportionality and restraint. The purpose of the provision repeated remand in bond is to regulate the qualitatively different conditions for taking an accused into bond in a case in which bond has been already done. In practice, there are cases of failure to meet the material condition of this fundamental interference with the fundamental right to personal liberty, not only when the accused is taken into bond, but also when he is taken into bond again.

Key words:

accused, bond, repeated bond, principles of criminal procedur

* JUDr. Ing. Gréta Noé, LL.M., Paneurópska vysoká škola, Fakulta práva, Ústav verejného práva, externá doktorandka

Úvod

Väzba je inštitútom, ktorým sa (*inter alia*) zabezpečuje zaistenie obvineného na účely trestného konania. Ide o fakultatívny zaisťujúci inštitút, ktorý predstavuje, okrem trestu odňatia slobody odsúdeného, najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného. Predmetný trestnoprocený inštitút je prípustný podľa článku 17 ods. 2 prvej vety zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov (ďalej len Ústava SR), v ktorom je ustanovené: „*Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.*“.

Rovnako ako pre vzatie obvineného do väzby, tak aj pre opätovné vzatie obvineného do väzby, musia byť splnené formálne i materiálne podmienky väzby. Kým formálna podmienka väzby spočíva v existencii dôvodného a zákonného uznesenia o vznesení obvinenia obvinenému, materiálne podmienky väzby spočívajú v skutkových okolnostiach vzatia do väzby a tiež v existencii aspoň jedného zákonného dôvodu väzby. Materiálne podmienky vzatia do väzby musia byť splnené kumulatívne.

Obvinený môže byť opätovne vzatý do väzby (pozn. aj vzatý do väzby) výlučne pre spáchanie určitého skutku, teda nie pre právnu kvalifikáciu skutku.

Inštitút väzby a postulát uplatňovania základných zásad

Ústava SR podmienky uvalenia väzby na obvineného upravuje v článku 17 ods. 5 nasledovne: „*Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.*“. O krajnosti využitia tohto inštitútu svedčí aj priestor, ktorý je obmedzeniu slobody prostredníctvom väzby poskytnutý v medzinárodnoprávných zmluvách, ktorým je priznaná prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Ide príkladom o článok 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 až ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor).

Zároveň je zákonná a medzinárodnoprávna úprava dopĺňaná aj súdnymi rozhodnutiami, prípadne judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len Najvyšší súd SR), judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len Ústavný súd SR) a tiež rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP), ktoré rozhodnutia najvyšších súdnych autorít sú významné z hľadiska aplikácie ustanovení o väzbe obvineného, prípadne opätovnej väzbe obvineného.

Väzba nepredstavuje inštitút sankčnej ani odplatnej povahy, *vice versa* **plní len zaisťovaciú funkciu**. Uvedené potvrdil aj Ústavný súd SR v náleze so sp. zn. I. ÚS 47/2013 z 5. júna 2013, v ktorom judikoval, že väzba v trestnom konaní má vždy formu predbežného opatrenia pre realizáciu riadneho a spravodlivého procesu, a nie prevažne povahu preventívnu, a už vôbec nie povahu satisfakčnú či dokonca represívnu ako trest. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie súdu o dôvodnosti väzobného stíhania nemôže byť interpretované ako prejudikovanie viny obvineného.¹

Pri rozhodovaní o väzbe a o opätovnom vzatí obvineného do väzby je potrebné dôsledne dbať na základné zásady trestného konania špecifikované v § 2 zákona č.

1 ČENTÉŠ, J. – KURILOVSKÁ, L. – ŠIMOVČEK, I. et al. *Trestný poriadok I. § 1 – 195*. Bratislava : Nakladateľství C. H. Beck, s. r. o., 2021. s. 343.

301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len TP), okrem výnimky, ktorou je zásada verejnosti upravená v § 2 ods. 17 TP. Rozhodovanie o väzbe je neverejné. Neverejnosť je prelomená v prípade, keď súd rozhoduje o sťažnosti prokurátora proti nevzatiu obvineného do väzby. K nosným zásadám pri rozhodovaní o väzbe, resp. opätovnom vzatí do väzby, zaradujeme predovšetkým zásadu stíhania len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom. Táto ťažisková zásada predstavuje základnú materiálnu podmienku dôvodnosti väzobného stíhania.²

Hmotnoprávna zásada *nullum crimen sine lege* (žiaden trestný čin bez zákona) upravená v § 8 zákone č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len TZ) je doplnená procesnoprávnou **zásadou stíhania len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom**, ktorá je vyjadrená v dikcii § 2 ods. 1 TP. Predmetná zásada však nie je, *a fortiori* nemôže byť nadradená zásade zákonného procesu. Podľa Ivora et al. (2021) „*snaha o zistenie objektívnej pravdy za každú cenu, inak povedané aj za cenu porušenia zákonných medzí, by viedla k arbitrárnosti a nezákonnosti, a z tohto dôvodu je neprípustná.*“³

S tým, že väzba nemá sankčný charakter, a nie je ani trestom vo vzťahu k väzobne stíhanému obvinenému, úzko súvisí aj **zásada prezumpcie nevinny** upravená v § 2 ods. 4 TP. K tejto zásade sa vyjadril aj Najvyšší súd SR v uznesení so sp. zn. 8Tz 37/92, a to tak, že z princípu prezumpcie nevinny zakotveného v § 2 ods. 2 TP vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. Uvedené je akcentovaním zásady *in dubio pro reo*, kedy v pochybnosti musí rozhodnúť súd v prospech obvineného.

Prezumpcia nevinny je imanentnou súčasťou článku 6 Dohovoru. ESLP objasnil rozsah pôsobnosti tohto článku aj na predsúdnu fázu trestného konania, že podozrivé alebo obvinené osoby majú práva podľa tohto článku už od prvých štádií policajného výsluchu (*Salduz proti Turecku z 27. novembra 2008*). Súd takisto rozhodol, že procesné postavenie osoby nie je relevantné. Prezumpcia nevinny podľa ESLP subsumuje tri kľúčové postuláty: a) právo nebyť verejne označovaný orgánmi verejnej moci za vinného pred vynesením právoplatného rozsudku (napr. *Minelli proti Švajčiarsku z 25. marca 1983*, *Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 22. mája 2014*), b) skutočnosť, že dôkazné bremeno leží na prokuratúre a akékoľvek odôvodnené pochybnosti o vine sa musia vykladať v prospech obvineného (napr. *Telfner proti Rakúsku z 20. marca 2001*), c) právo obvineného vedieť z čoho je obvinený, aby sa mohol pripraviť a predložiť svoju obhajobu a poskytnúť dôkazy (napr. *Barberá, Messegué and Jabardo proti Španielsku z 6. decembra 1988*).

Pri uplatňovaní väzby je nevyhnutné osobitne dbať na jednu z nových procesných zásad trestného konania, a to **zásadu primeranosti a zdržanlivosti** upravenú v § 2 ods. 2 TP nasledovne: „*Do základných práv a slobôd osôb v prípadoch dovolených zákonom možno zasiahnuť len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie.*“ ESLP v rôznych

2 IVOR, J. – POLÁK, P. – ZÁHORA, J. *Trestné právo procesné. I. Všeobecná časť.* 2. vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. s. 53.

3 *Ibidem*, s. 55.

kontextoch vo vzťahu k princípu primeranosti zdôrazňuje, že zbavenie slobody je tak závažným opatrením, že môže byť ospravedlnené výlučne vtedy, pokiaľ iné, menej prísne opatrenie, bolo zvážené a uznané nedostatočným k ochrane osobného alebo verejného záujmu vyžadujúceho zadržanie. Musí byť preukázané, že zbavenie osobnej slobody dotyčného bolo vzhľadom k okolnostiam nevyhnutné (*Sabeva proti Bulharsku*, rozsudok ESLP, 10.6.2010, č. 44290/07, § 86).⁴ Zásada primeranosti a zdržanlivosti úzko súvisí nielen s právom na zákonný proces, ale aj s ďalšími zásadami, predovšetkým so zásadou prezumpcie neviny.

Obsahom zásady primeranosti a zdržanlivosti je podľa *Ivora et al.* (2021) „požiadavka, aby orgány činné v trestnom konaní a súd postupovali v priebehu trestného konania tak, aby pri výkone procesných úkonov zaobchádzali s osobami zúčastnenými na týchto úkonoch v súlade s účelom trestného konania a aby pri týchto úkonoch zasahovali do základných práv a slobôd priznaných Ústavou SR a ľudských práv a základných slobôd priznaných medzinárodnými zmluvami, ku ktorých dodržiavaniu sa Slovenská republika zaviazala, iba v nevyhnutnom rozsahu. Zásada primeranosti a zdržanlivosti nepochybne vedie aj k dôslednosti a uvážlivosti pri obmedzovaní osobnej slobody a pri rozhodovaní o väzbe, prípadne opätovnej väzbe, pre ktorú vždy musia byť konkrétne dôvody.“⁵

Dôvody opätovného vzatia do väzby

Pozbaviť obvineného slobody využitím inštitútu väzby, ktoré opatrenie má charakter *ultima ratio*, je možné v súlade s postulátom zákonnosti vyžadovaným článkom 17 ods. 2 Ústavy SR, a to **z dôvodov podľa § 71 TP** a spôsobom podľa § 72 TP a zároveň v súlade s článkom 17 ods. 5 Ústavy SR. V uvedenom kontexte je potrebné poukázať na právny názor *doc. JUDr. Jána Drgonca, DrSc.* (2019), emeritného sudcu Ústavného súdu SR a bývalého člena Súdnej rady Slovenskej republiky, ktorý uviedol, že „*Od správnej interpretácie a aplikácie čl. 2 ods. 2 Ústavy závisí nielen riadne uplatňovanie Ústavy, ale dokonca existencia Slovenskej republiky ako materiálneho právneho štátu.*“⁶

K dôležitosti správneho zistenia skutkových okolností pri tak závažnom zásahu do základných práv a slobôd, ktorým je bez akýchkoľvek pochybností väzobné stíhanie obvineného, sa javí nevyhnutným poukázať na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 86/2020, v ktorom vyslovil, že **správne zistenie skutkových okolností prípadu má kľúčový význam pre aplikáciu práva**, pretože právo vychádza z faktov (*ex facto ius oritur*), (...).

O väzbe obvineného, ako aj **o opätovnom vzatí obvineného do väzby rozhoduje** tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom **na neverejnom zasadnutí výlučne súd**. Ako už bolo uvedené, rozhodovanie o väzbe obvineného, resp.

4 KMEC, J. – KOSAŘ, D. – KRATOCHVÍL, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012. s. 477.

5 IVOR, J. – POLÁK, P. – ZÁHORA, J. *Trestné právo procesné. I. Všeobecná časť*. 2. vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. s. 58-59.

6 DRGONEC, J. *Ústava Slovenskej republiky. Veľké komentáre. Teória a prax*. Druhé, prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019. s. 272.

o opätovnom vzatí obvineného do väzby, predstavuje výnimku zo zásady verejnosti. Uplatnenie zásady verejnosti je však prítomné v prípade rozhodovania súdu o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu súdu, ktorým obvineného nevzal do väzby. **Prokurátor má pri rozhodovaní o opätovnom vzatí do väzby (aj pri rozhodovaní o väzbe) výlučne návrhové, prípadne sťažnostné oprávnenie.** *Ober dictum*, prvýkrát bolo opätovné vzatie obvineného do väzby upravené v § 67 ods. 3 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len Predchádzajúci TP) na základe novely, a to zákonom č. 422/2002 Z. z. s účinnosťou od 1. októbra 2002.

Rovnako ako v prípade väzby, aj **v prípade opätovného vzatia do väzby, ide o inštitút fakultatívnej povahy**, ktorý rezultuje zo spojenia slov „*môže byť v tej istej veci vzatý do väzby*“. Pri rozhodovaní súdu o väzbe obvineného, *detto* aj pri rozhodovaní o opätovnom vzatí obvineného do väzby, je **povinnosťou súdu skúmať možnosť nahradenia väzby zákonom dovoľeným spôsobom, a to vo vzťahu k všetkým dôvodom väzby.**

Orgány činné v trestnom konaní, ako aj súdy, sú povinné vo väzobných veciach konať prednostne a urýchlene podľa § 2 ods. 6 druhej vety TP: „*Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene.*“ Požiadavka rýchlosti konania, kedy je obvinený stíhaný väzobne, vyžaduje prednostné konanie a rozhodovanie pred vecami, v ktorých sú obvinení stíhaní na slobode.⁷ V ďalšom sa kladie dôraz aj na ďalšie základné zásady trestného konania, a to na právo na obhajobu upravenú v § 2 ods. 7 TP, kedy má obvinený právo na realizáciu tohto práva (aj) pred opätovným vzatím do väzby, v ďalšom sa pri vypočutí obvineného pred jeho (aj) opätovným vzatím do väzby aplikuje aj zásada ústnosti a bezprostrednosti upravená v § 2 ods. 18 a ods. 19 TP.

Povinnosťou súdu pri rozhodovaní o väzbe obvineného je **skúmať predovšetkým splnenie materiálnych a formálnych podmienok, ktoré sú predpokladom na rozhodnutie o väzbe.** V neposlednom rade je potrebné pri rozhodovaní o opätovnom vzatí obvineného do väzby prihliadať na osobnostný profil obvineného, teda neprihliadať len na jeho trestnú, eventuálne priestupkovú minulosť. Súd musí (aj) pred uvalením opätovnej väzby na obvineného nevyhnutne prihliadať na závažnosť stíhaného trestného činu, ako aj na použitie miernejších zaisťovacích prostriedkov, prostredníctvom ktorých je možné taktiež dosiahnuť účel väzby, pokiaľ je to možné vzhľadom na povahu veci.⁸ Ide konkrétne o **nahradenie väzby zárukou, sľubom alebo dohľadom** podľa § 80 TP, **peňažnou zárukou** podľa § 81 TP, eventuálne **uložením primeraných povinností a obmedzení** podľa § 82 TP.

K tzv. dvojitému materiálnemu predpokladu vzatia obvineného do väzby sa vyjadril Ústavný súd SR v náleze so sp. zn. III. ÚS 29/2015 z 18. februára 2015 tak, že existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je podmienkou *sine qua non* (pozn. nevyhnutným predpokladom) regulárnosti vzatia

7 IVOR, J. – POLÁK, P. – ZÁHORA, J. *Trestné právo procesné. I. Všeobecná časť.* 2. vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. s. 65.

8 KNÁPKOVÁ, D. – TITLOVÁ, M. *Penológia.* Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2016. s. 117.

a držania vo väzbe. Aby bolo možné obvineného vziať do väzby, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj **tzv. dvojitý materiálny predpoklad vzatia do väzby, a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby**. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný dôsledne sa zaoberať otázkou dôvodnosti vzneseného obvinenia, a to vrátane preskúmania vzneseného obvinenia zo spáchania skutku obvineným. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný vysporiadať sa s otázkou, či zadokumentované dôkazy racionálne odôvodňujú kvalifikáciu skutku (...). (mutatis mutandis III. ÚS 29/2015). Predmetnú judikatúru je potrebné analogicky aplikovať aj pri rozhodovaní o opätovnom vzatí obvineného do väzby.

Dôvody väzby sú upravené v ustanovení § 71 TP v troch odsekoch, keď v prvom odseku upravuje útekovú, kolúznu a preventívnu väzbu a v druhom odseku upravuje možnosť uvalenia väzby na obvineného pri trestnom stíhaní pre trestné činy terorizmu.

V dkkcii § 71 ods. 3 TP sú upravené **podmienky opätovného vzatia obvineného do väzby** v tej istej veci, po tom, čo bol obvinený prepustený skorším rozhodnutím súdu na slobodu. Tou istou vecou sa podľa Čentéša *et al.* (2021) rozumie to isté trestné stíhanie proti obvinenému, pričom od pôvodného vzatia do väzby môže dôjsť príkladmo k zmene právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu, prípadne k zúženiu, resp. k rozšíreniu trestného stíhania aj o iné skutky.⁹ Podľa judikatúry R 121/2012 je účelom ustanovenia § 71 ods. 3 TP **upraviť kvalitatívne odlišné podmienky vzatia do väzby pre prípad, že v tej istej veci sa už vykonávala väzba**, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, avšak súd rozhodol o prepustení obvineného na slobodu pre pominutie primárnych zákonných podmienok väzobného stíhania (§ 71 ods. 1 TP), alebo z dôvodu nahradenia väzby zákonom ustanovenou garanciou. **Podmienkou rozhodnutia súdu o opätovnom vzatí obvineného do väzby je, aby reálne nastala niektorá zo skutočností predpokladaná ustanovením § 71 ods. 3 TP**¹⁰ (m. m. R 39/2004).

V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít by obvinený nemal byť vzatý do väzby, držaný vo väzbe, *a fortiori* ani opätovne vzatý do väzby, ak je možné očakávať, že dôjde k zastaveniu trestného stíhania. Analogicky je možné poukázať na právny názor Ústavného súdu SR vyjadrený v náleze so sp. zn. III. ÚS 29/2015 tak, že nie je prípustné ďalšie trvanie väzby obvineného v prípadoch, v ktorých podľa výsledkov dokazovania možno dôvodne očakávať zastavenie trestného stíhania (pozn. § 215 TP). V takýchto prípadoch musí byť obvinený neodkladne z väzby prepustený, a to aj vtedy, keď príslušný orgán činný v trestnom konaní rozhodnutie o zastavení trestného stíhania ešte nevydal. Je povinnosťou všeobecného súdu ako garanta ústavnosti a zákonnosti nariadenej väzby dôsledne sa zaoberať aj otázkou dôvodnosti vzneseného obvinenia.

Podľa právneho názoru Čentéša *et al.* (2021) „**zákonným predpokladom aplikácie inštitútu opätovného vzatia do väzby je, aby vznikol (bol už preukázaný) niektorý z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 3 písm. a) až f) TP. Z dikcie jednotlivých**

9 ČENTÉŠ, J. – KURILOVSKÁ, L. – ŠIMOVČEK, I. et al. *Trestný poriadok I. § 1 – 195*. Bratislava : Nakladateľství C. H. Beck, s. r. o., 2021. s. 350-351.

10 IVOR, J. – POLÁK, P. – ZÁHORA, J. *Trestné právo procesné. I. Všeobecná časť. 2. vydanie*. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. s. 369.

podmienok rezultuje záver, že **nestačí tak ako v ods. 1** (pozn. § 71 TP) **dôvodná obava z týchto skutočností**.¹¹ Podľa nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 273/2016 postačuje pre počiatočné štádium väzby existencia, resp. trvanie dôvodného podozrenia, že zadržaná osoba spáchala trestný čin, pretože práve toto sa považuje za *conditio sine qua non* zákonnosti väzby. **Po uplynutí určitého času však už splnenie tejto podmienky nestačí a treba zisťovať, či sú dané aj iné dôvody ospravedlňujúce pozbavenie slobody a či sú relevantné a dostačujúce.** (Upravené znenie).¹² Pre dôvodnosť postupu podľa § 71 ods. 3 TP, upravujúceho opätovné vzatie obvineného do väzby, stačí preukázať jednu z podmienok, ktoré sú obsiahnuté v tu špecifikovanom ustanovení, avšak môže ísť aj o kombináciu týchto podmienok.

V praxi sa vyskytujú prípady, v ktorých došlo **k začatiu trestného stíhania vo veci pre vymyslený skutok, resp. došlo k tzv. „nadkvalifikácii“ skutku**. Ústavný súd v náleze so sp. zn. II. ÚS 299/2021 zo dňa 30. septembra 2021 zdôraznil, že súd, ktorý o väzbe rozhoduje, je povinný skúmať ako jednu z tzv. materiálnych podmienok dôvodov väzby aj to, či zistené skutočnosti, teda aj dosiaľ vykonané dôkazy, nasvedčujú tomu, že sa skutok stal, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, a či skutok vykazuje znaky trestného činu. Súd nesmie vychádzať iba formálne z uznesenia o vznesení obvinenia, ale musí skúmať a hodnotiť dôkazy, ktoré k vzneseniu obvinenia viedli. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 64/2012 z 4. júla 2012, v ktorom judikoval, že taký postup všeobecného súdu, ktorým tento vyvodí určité, pre rozhodnutie o spornej otázke podstatné skutkové závery, ktoré sú v priamom rozpore s dôkazmi nachádzajúcimi sa v jeho spise, treba považovať za svojvoľný, a preto porušujúci základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Podľa *prof. JUDr. Jána Sváka, DrSc.* (2011) „*skutočnosť, že štátny orgán predpokladá, že jeho konanie je v súlade s ústavou, nestačí na to, aby takéto konanie bolo opodstatnené alebo zákonné, ak súdy zistia, hoc aj dodatočne, že príslušné právo je potrebné vykladať a aplikovať odlišným spôsobom*“.¹³

Právny názor k vymysleným skutkom vyjadril JUDr. Peter Šamko (2021), emeritný trestný sudca Mestského a Krajského súdu v Bratislave a vysokoškolský pedagóg tak, že pokiaľ by policajt vedel, že nie sú splnené zákonné podmienky na vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci, keďže skutok obsiahnutý v takomto uznesení by bol policajtom vymyslený a napriek tomu by takéto uznesenie vydal, zjavne by išlo o výkon právomoci policajta ako verejného činiteľa, ktorý odporuje zákonu s cieľom zabezpečiť sebe alebo inej osobe neoprávnený prospech. **Zabezpečil by tým „otvorenie“ dokazovania v trestnom konaní voči konkrétnym osobám, ktoré sa na podklade uznesenia o začatí trestného stíhania stali neoprávnené podozrivými osobami.** Dôjde tak nielen k „otvoreniu“ dokazovania, ale zároveň bude možné realizovať aj zásahy do základných práv a slobôd, príkladmo inštitútom

11 ČENTĚŠ, J. – KURILOVSKÁ, L. – ŠIMOVČEK, I. et al. *Trestný poriadok I. § 1 – 195*. Bratislava : Nakladateľstvá C. H. Beck, s. r. o., 2021. s. 351.

12 *Ibidem*, s. 354.

13 SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv v troch zväzkoch. I. zväzok*. Žilina : EURO KÓDEX, s. r. o., 2011. s. 427.

zadržania, zatknutia osoby.¹⁴ Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom môže byť dôsledkom nezákonne vedeného trestného konania. Takéto neželané prípady upravuje *expressis verbis* článok 46 ods. 3 Ústavy SR: „Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.“

Podľa Žofčáka (2019) „ospravedlnenie nezákonne vznesených obvinení, marenia úlohy verejným činiteľom, zneužívania právomocí verejného činiteľa, či porušovania TZ a TP, odporuje základným normám právneho štátu a vyvoláva zdesenie, kedy občan čelí roky trestnému konaniu, ktoré konanie nemá od počiatku oporu v zákone.“¹⁵ Podľa Ivora et al. (2021) „má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, prípadne opätovnej väzbe ten, kto bol vzatý do väzby a bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, bol vzatý do väzby a následne bol oslobodený spod obžaloby, alebo bol vzatý do väzby a vec bola postúpená inému orgánu.“¹⁶

Ústavný súd SR má právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám v súlade s princípom subsidiarity iba vtedy, pokiaľ o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy (m. m. IV. ÚS 236/07).¹⁷

Pokiaľ má obvinený za to, že trestné konanie proti jeho osobe prebieha na základe vymysleného skutku, ev. je skutok „nadkvalifikovaný“, môže sa po vyčerpaní opravných prostriedkov obrátiť ústavnou sťažnosťou na Ústavný súd SR. V takomto konaní o ústavnej sťažnosti môže výnimočne dôjsť aj k prieskumu skutkových záverov všeobecného(ých) súdu(ov) Ústavným súdom SR. Predmetné konštatovanie je podporené rozhodnutím Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 702/2017, ktorý judikoval, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany Ústavného súdu SR len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň, by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.¹⁸ (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

Dôvodnosť využitia ustanovenia **§ 71 ods. 3 písm. a) TP** je možná v prípadoch taxatívne vymedzených v špecifikovanom ustanovení. Ide o situácie, i) ak je obvinený

14 ŠAMKO, P. Začatie trestného stíhania vo veci pre vymyslený skutok a trestný čin zneužívania právomocí verejného činiteľa. [online]. 2021. In *Právne listy*. [cit. 2022-04-21]. Dostupné na internete: <http://www.pravnelisty.sk/clanky/a1013-zacatie-trestneho-stihania-vo-veci-pre-vymysleny-skutok-a-trestny-cin-zneužívania-právomocí-verejného-činiteľa>

15 ŽOFČÁK, M. Nezákonné a nepoužiteľné dôkazy v trestnom konaní. [online]. 2019. In *Zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie 14. a 15. februára 2019: Legality and Admissibility of Evidence in Criminal Proceeding*. [cit. 2022-04-25]. Dostupné na internete: https://www.flaw.uniba.sk/fileadmin/praf/Veda/Konferencie_a_podujatia/BPF_2019/ZBORNIK_sekcia_2_Trestne_pravo_FINAL_FINAL.pdf

16 IVOR, J. – POLÁK, P. – ZÁHORA, J. *Trestné právo procesné. I. Všeobecná časť*. 2. vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. s. 379.

17 MACEJKOVÁ, I. – BĀRĀNY, E. – BARICOVÁ, J. et al. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. Prvé vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 1013.

18 *Ibidem*, s. 907.

na úteku alebo sa skrýva s cieľom vyhnúť sa trestnému stíhaniu alebo trestu, ii) ak sa obvinený nezdržiava na adrese, ktorú uviedol orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu, iii) ak obvinený nepreberá zásielky, iv) ak obvinený nerešpektuje príkazy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, v) ak inak vedome marí vykonávanie nariadených úkonov.

Pokiaľ ide o využitie tohto inštitútu pri opätovnom vzatí do väzby z dôvodu, že je obvinený „na úteku alebo sa skrýva, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu“, dôvodnosť využitia takého postupu súdom je upravená v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) TP, t. j. podmienkami pre tzv. útekovú väzbu. Faktory majúce vplyv na prijatie takého rozhodnutia môžu byť determinované dĺžkou hroziaceho trestu za spáchaný trestný čin, osobnosťou obvineného, morálkou a charakterom obvineného, zadržaním obvineného na úteku, snahou zaistiť si falošné doklady na vycestovanie do cudziny, kontaktmi v zahraničí a podobne. Pokiaľ sa obvinený nedostaví na hlavné pojednávanie ani po riadnom predvolaní, nie je možné prijať záver, že by z tohto dôvodu mal byť proti obvinenému tento inštitút použitý.

Opätovným vzatím obvineného do väzby z dôvodu, že sa „nezdržiava na adrese, ktorú uviedol orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu“ sa rozumie situácia, keď sa obvinený nezdržiava na adrese trvalého bydliska, prechodného bydliska, prípadne na inej adrese, na ktorej sa mal zdržiavať po prepustení z väzby na slobodu, a ktorú adresu vopred oznámil orgánom činným v trestnom konaní a súdu.

Aplikabilita dôvodu „ak obvinený nepreberá zásielky“ prichádza do úvahy pri rozhodovaní o opätovnom vzatí obvineného do väzby vtedy, ak obvinený po prepustení z väzby nepreberá zásielky od orgánov činných v trestnom konaní, alebo súdu na adrese, ktorú uviedol. Povinnosťou obvineného je, v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 TP, uviesť na začiatku prvého výsluchu adresu, na ktorú sa mu majú doručovať procesne relevantné písomnosti vrátane tých, ktoré sú určené do vlastných rúk.¹⁹ Pokiaľ dôjde počas trestného konania k zmene adresy uvedenej pri prvom výsluchu, povinnosťou obvineného je bez meškania oznámiť túto skutočnosť príslušnému orgánu.

Podmienkou postupu súdu pri rozhodovaní o opätovnom vzatí obvineného do väzby z dôvodu, že obvinený „nerešpektuje príkazy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu“, môže súd využiť v prípade, ak bol obvinený riadne upovedomený o procesnom úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, no napriek tejto skutočnosti sa na tento úkon neustanovil. V ďalšom je opätovné vzatie do väzby možné, ak obvinený „vedome marí vykonávanie nariadených úkonov“.

Dikcia § 71 ods. 3 písm. b) TP taxatívne vypočítava dôvody opätovného vzatia obvineného do väzby, pokiaľ „pôsobí na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak marí objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie“. Ide o identický zákonný dôvod spojený s možnosťou uvalenia opätovnej väzby na obvineného, ako v prípade tzv. kolúznej väzby (z latinčiny *colussio*, t. j. zakrývanie, zatemňovanie)²⁰ upravenej v § 71 ods. 1 písm. b) TP, avšak s tým rozdielom, že obvinený po prepustení

19 ČENTĚŠ, J. – PALKOVIČ, J. – SEPEŠI, P. et al. *Trestný poriadok - Veľký komentár. 2. aktualizované vydanie*. Žilina : EUROKÓDEX, s. r. o., 2015. s. 98.

20 IVOR, J. – ČENTĚŠ, J. – FENYK, J. et al. *Trestné právo procesné*. Druhé vydanie. Bratislava : IURA EDITION, spol. s r. o., 2010. s. 328.

z väzby na slobodu už pôsobil na svedkov, znalcov, spoluobvinených, prípadne inak maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie, kým v prípade rozhodovania o väzbe súd argumentuje odôvodnenou obavou, resp. predpokladom, že tak obvinený bude konať.

Výkonom kolúznei väzby sa zohľadňuje potreba zabránenia rizika z pôsobenia obvineného na určitý okruh osôb, ako aj na samotné trestné konanie. Ide o obavu z pôsobenia obvineného na osoby, ktoré sa môžu prejaviť tak, že budú tieto osoby vypovedať inak, ako to zakladá skutkový stav veci, eventuálne budú cielene meniť svoje výpovede s úmyslom zmiast' orgány činné v trestnom konaní, alebo odmietnu vypovedať, a tak vznikne riziko spojené s náročnejším objasňovaním skutku, prípadne v krajnom prípade môže nastať situácia, že objasnenie skutku nebude vôbec možné. Iným marením objasňovania skutočností sa v kontexte dikcie ustanovenia rozumejú prípady, kedy môže dôjsť k falšovaniu listinných dôkazov, znehodnoteniu vecných dôkazov, avšak tieto sa musia obligatórne vzťahovať na trestné stíhanie obvineného a musia mať pre toto trestné stíhanie podstatný význam.²¹

Obvinený môže byť po prepustení z väzby v tej istej veci do nej vzatý opätovne aj z dôvodu, že „*pokračuje v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil*“, a to v súlade s § 71 ods. 3 písm. c) TP. Opätovný väzobný dôvod špecifikovaný v predchádzajúcej vete kopíruje dôvod väzby špecifikovaný v § 71 ods. 1 písm. c) TP s tým rozdielom, že nejde len o dôvodnú obavu alebo predpoklad, že tak obvinený bude konať, ale z dôvodu, že tak obvinený koná.

Preventívna väzba môže byť aplikovaná aj pri osobe, ktorá doposiaľ nebola trestne stíhaná, ale okolnosti spáchaného skutku a tiež aktuálny život obvineného dôvodnosť väzobného stíhania prostredníctvom tzv. ochrannej väzby zakladajú. Pri preventívnej väzbe sú relevantnými faktormi predovšetkým spôsob a motív spáchania skutku, motivácia obvineného dokonať skutok, prípadne ho opakovať, vzťah obvineného k obeti, možnosť a príležitosť dokonať skutok, spôsob vedenia života,²² kedy k naplneniu uvedených faktorov po prepustení obvineného z väzby došlo.

K preventívnej väzbe obvineného, ako aj k opätovnému vzatiu obvineného do väzby z rovnakého dôvodu, sa vyjadril aj Ústavný súd SR v náleze so sp. zn. II. ÚS 597/2012, v ktorom judikoval, že v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) TP sú obsiahnuté tri relatívne samostatné dôvody preventívnej väzby. Odôvodnenie uznesenia o väzbe, ktorým sa konštatuje existencia prvého dôvodu preventívnej väzby („...bude pokračovať v trestnej činnosti...“), si vyžaduje zhodnotenie povahy i závažnosti trestnej činnosti, ktorú obvinený doteraz (s)páchal, ako aj tých okolností, ktoré s ohľadom na osobu obvineného, jeho sociálne a rodinné pomery, prostredie, v ktorom pracuje alebo pohybuje sa, vytvárajú alebo zvyšujú riziko ďalšieho páchania určitej konkrétnej trestnej činnosti.

21 ČENTÉŠ, J. – KURILOVSKÁ, L. – ŠIMOVČEK, I. et al. *Trestný poriadok I. § 1 – 195*. Bratislava : Nakladateľství C. H. Beck, s. r. o., 2021. s. 348.

22 ČENTÉŠ, J. – KURILOVSKÁ, L. – ŠIMOVČEK, I. et al. *Trestný poriadok I. § 1 – 195*. Bratislava: Nakladateľství C. H. Beck, s. r. o., 2021. s. 349.

Dôvodom opätovného vzatia obvineného do väzby podľa § 71 ods. 3 písm. d) TP je, ak „*bol prepustený z väzby preto, že nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody a sú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú niektorý z dôvodov väzby podľa odseku 1*“. V zmysle dikcie zákona sa vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok, ktoré sú v nej obsiahnuté.

Ústavný súd SR vo svojej judikatúre so sp. zn. III. ÚS 79/2000 z 31. mája 2000 vyslovil názor, že pokiaľ dôjde k stretu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody v jednej trestnej veci s podmienkami väzby v inej trestnej veci, jednoznačne má prednosť výkon trestu odňatia slobody. V tomto prípade možno hovoriť o práve obvineného, aby vykonával trest odňatia slobody, a nie väzbu. V opačnom prípade mu totiž hrozí tiež nebezpečie, že pokiaľ v inej, väzobnej veci by bolo trestné stíhanie zastavené alebo by bol spod obžaloby oslobodený, čas strávený vo väzbe nebude možné kompenzovať s trestom odňatia slobody, ktorý kvôli väzbe vykonával, a tento bude musieť až potom vykonať. Vzatie osoby do väzby v jednej veci napriek tomu, že sú dané podmienky, aby vykonával trest odňatia slobody v inej veci, je zjavne neopodstatnené.

Niektorí autori uvádzajú, že týmto ustanovením reagoval zákonodarca na nález Ústavného súdu SR špecifikovaný v predchádzajúcom odseku. Opätovné vzatie do väzby bolo pred účinnosťou TP upravené v Predchádzajúcom TP, a to v § 67 ods. 3, ktorý podobný dôvod opätovného vzatia do väzby čiastočne upravoval v písm. d) tu špecifikovaného ustanovenia nasledovne: „*odpadne dôvod, pre ktorý bol prepustený z väzby len preto, že nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody a sú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú niektorý z dôvodov väzby podľa odseku 1 alebo 2*“.

Predposledným dôvodom odôvodňujúcim opätovné vzatie obvineného do väzby je situácia, keď „*je obvinený pre ďalší úmyselný trestný čin, ktorý mal byť spáchaný po prepustení z väzby*“ a tento dôvod je upravený v ustanovení § 71 ods. 3 písm. e) TP. Dôvod špecifikovaný v tejto dikcii predpokladá vydanie uznesenia o vznesení obvinenia pre úmyselný trestný čin, ktorý mal byť obvineným spáchaný po prepustení z väzby na slobodu. Pokiaľ však dôjde k zrušeniu uznesenia po sťažnostnom konaní na súde druhej inštancie, prípadne k zrušeniu uznesenia mimoriadnym opravným prostriedkom podľa § 363 a nasl. TP, musí byť obvinený po takomto opätovnom vzatí do väzby ihneď prepustený z väzby na slobodu. V predchádzajúcej vete uvedené však neplatí, ak by bol obvinený opätovne vzatý do väzby aj z iného dôvodu upraveného v ustanovení § 71 ods. 3 TP.

Možnosť súdu vziať obvineného opätovne do väzby vyplýva aj z ustanovenia § 71 ods. 3 písm. f) TP, podľa ktorého možno obvineného po prepustení z väzby v tej istej veci vziať do väzby z dôvodu, že „*ide o väzbu podľa odseku 2*“. Odsek dva predmetného ustanovenia upravuje vzatie obvineného do väzby z dôvodu jeho trestného stíhania pre trestné činy terorizmu. Predmetný odsek 2 bol doplnený do TP jeho novelou, a to zákonom č. 444/2015 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, a to s účinnosťou od 1. januára 2016.

Predmetné ustanovenie je aplikovateľné v prípade, ak je obvinený stíhaný pre trestné činy terorizmu, ktoré sú upravené v § 140b TZ, konkrétne za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny (§ 297 TZ), trestný čin

teroru (§ 313 a § 314 TZ), trestný čin teroristického útoku (§ 419 TZ), trestný čin niektorých foriem účasti na terorizme (§ 419b TZ), trestný čin financovania terorizmu (§ 419c TZ), trestný čin cestovania za účelom terorizmu (§ 419d TZ), eventuálne zločin spáchaný z osobitného motívu (§ 140 písm. d) TZ).

Záver

Opätovné vzatie obvineného do väzby podľa § 71 ods. 3 TP nie je rovnako frekventovane využívaným inštitútom, ako je to v prípade uvalenia väzby na obvineného podľa § 71 ods. 1 TP. Nič to však nemení na tom, že tento inštitút by mal byť využívaný iba výnimočne, predovšetkým však pri druhovo závažnejšej trestnej činnosti.

Pri rozhodovaní o použití tohto zaisťovacieho inštitútu, kedy obyčajne prejde určité časové obdobie od začatia trestného konania, je nevyhnutné skúmať nielen trvanie podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným, ale aj iné dôvody, ktoré môžu ospravedlniť pozbavenie obvineného osobnej slobody. Ide predovšetkým o skúmanie, či skutočnosti zistené pred rozhodovaním o opätovnom vzatí do väzby nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo proti obvinenému začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, a či bol spáchaný práve obvineným, či sú naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu, z ktorých je obvinený. Zároveň musí súd prihliadnuť na dôkazy vykonané pred takýmto rozhodovaním, ktoré podozrenie zo spáchania trestného činu môžu zoslabiť, alebo posilniť. Zároveň musí existovať aj niektorý z dôvodov väzby upravený v § 71 ods. 3 TP.

Vzatie obvineného opätovne do väzby z dôvodov upravených v § 71 ods. 3 písm. b) TP sa javí byť nadbytočným v prípade, ak bola na obvineného v tej istej veci uvalená kolúzna väzba z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) TP. Inak povedané, pokiaľ bol obvinený už raz z kolúznej väzby prepustený, zrejme pominuli kolúzne dôvody väzby z dôvodu profesionálne vedeného vyšetrovania.

In fine, dôvody opätovnej väzby, ako aj väzby, môžu existovať výlučne pri dôvodnosti samotného trestného stíhania osoby. Inak povedané, je neakceptovateľné, aby existovali dôvody (aj) opätovnej väzby v prípade neodôvodneného trestného stíhania osoby.

Pri spracúvaní príspevku boli použité vedecké metódy, a to metóda analytická, metóda syntézy a komparačná metóda, metóda indukcie a dedukcie.

Literatúra:

Knižničné zdroje

- ČENTÉŠ, J. – KURILOVSKÁ, L. – ŠIMOŤEK, I. – BURDA, E. et al. 2021. *Trestný poriadok I. § 1 – 195*. Bratislava : Nakladateľstvom C. H. Beck, s. r. o., 2021. s. 1203. ISBN 978-80-89603-88-6.
- ČENTÉŠ, J. – PALKOVIČ, J. – SEPEŠI, P. – KARABÍN, M. et al. 2015. *Trestný poriadok - Veľký komentár. 2. aktualizované vydanie*. Žilina : EUROKÓDEX, s. r. o., 2015. s. 955. ISBN 978-80-8155-057-7.

- DRGONEC, J. 2019. *Ústava Slovenskej republiky. Veľké komentáre. Teória a prax.* Druhé, prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019. s. 1774. ISBN 978-80-89603-74-9.
- IVOR, J. – ČENTÉŠ, J. – FENYK, J. – KORGÓ, D. – MATHERN, V. et al. 2010. *Trestné právo procesné.* Druhé vydanie. Bratislava : IURA EDITION, spol. s r. o., 2010. s. 1049. ISBN 978-80-8078-309-9.
- IVOR, J. – POLÁK, P. – ZÁHORA, J. 2021. *Trestné právo procesné. I. Všeobecná časť.* 2. vydanie. Bratislava : Wolters Kluwer SR s. r. o., 2021. s. 595. ISBN 978-80-571-0332-5.
- KMEC, J. – KOSAŘ, D. – KRATOCHVÍL, J. – BOBEK, M. 2012. *Evropská úmluva o ľudských právech. Komentár.* 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012. s. 1660. ISBN 978-80-7400-365-3.
- KNÁPKOVÁ, D. – TITTLOVÁ, M. 2016. *Penológia.* Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2016. s. 216. ISBN 978-80-8168-524-8.
- MACEJKOVÁ, I. – BĀRĀNY, E. – BARICOVÁ, J. – FIAČAN, I. – HOLLÄNDER, P. – SVĀK, J. et al. 2020. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár.* Prvé vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 1600. ISBN 978-80-89603-90-9.
- SVĀK, J. 2011. *Ochrana ľudských práv v troch zväzkoch. I. zväzok.* Žilina : EURO KÓDEX, s. r. o., 2011. s. 520. ISBN 978-80-89447-43-5.

Časopisecké zdroje

- ŠAMKO, P. 2021. Začatie trestného stíhania vo veci pre vymyslený skutok a trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. [online]. 2021. In *Právne listy*. [cit. 2022-04-21]. Dostupné na internete: <http://www.pravnelisty.sk/clanky/a1013-zacatie-trestneho-stihania-vo-veci-pre-vymysleny-skutok-a-trestny-cin-zneužívania-právomoci-verejného-ciniteľa>
- ŽOFČÁK, M. 2019. Nezákonné a nepoužiteľné dôkazy v trestnom konaní. [online]. 2019. In *Zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie 14. a 15. februára 2019: Legality and Admissibility of Evidence in Criminal Proceeding*. [cit. 2022-04-25]. Dostupné na internete: https://www.flaw.uniba.sk/fileadmin/praf/Veda/Konferencie_a_podujatia/BPF_2019/ZBORNÍK_sekcia_2__Trestne_pravo_FINAL_FINAL.pdf

Judikatúra

- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 79/2000 z 31. mája 2001
- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 64/2012 z 4. júla 2012
- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 597/2012 z 22. mája 2013
- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 47/2013 z 5. júna 2013
- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 29/2015 z 18. februára 2015
- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 702/2017 z 13. decembra 2018

- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 86/2020 z 8. septembra 2020
- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 299/2021 zo dňa 30. septembra 2021
- Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 273/2016 z 23. marca 2016
- Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Tz 37/1992
- Barberá, Messegué and Jabardo proti Španielsku, rozsudok ESĽP zo 6. decembra 1988
- Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu, rozsudok ESĽP z 22. mája 2014
- Minelli proti Švajčiarsku, rozsudok ESĽP z 25. marca 1983
- Sabeva proti Bulharsku, rozsudok ESĽP, 10.6.2010, č. 44290/07, § 86
- Salduz proti Turecku, rozsudok ESĽP z 27. novembra 2008
- Telfner proti Rakúsku, rozsudok ESĽP z 20. marca 2001

Medzinárodný dohovor a zákony

- Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd
- Zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov
- Zákon č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších ústavných zákonov
- Zákon č. 422/2002 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov
- Zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov
- Zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
- Zákon č. 444/2015 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony

Summary: Reason for Repeated Remand in Bond

The reasons for repeated bond of the accused is a less widely used institute than in the case of the first bond of the accused. The reasons for bond should only be used exceptionally for more serious offenses. When deciding on the use of this institute, which usually passes a certain period of time from the commencement of criminal proceedings, it is necessary to examine not only the duration of the suspicion of the crime, but also other reasons justifying the deprivation of the accused's personal liberty. The court must take into account the evidence taken before such a decision, which may weaken or strengthen the suspicion of a crime. At the same time, there must be one of the reasons for detention provided for in § 71 para. 3 of the Criminal Procedure Code. Taking the accused back into bond for the reasons set out in § 71 para. 3 letter b) The Criminal Procedure Code appears to be superfluous if the accused has already been released from collusion. In such a case, the collusive reasons for detention due to a professionally conducted investigation appear to have disappeared. It is unacceptable that there are grounds for (also) re-arrest in the event of an unjustified prosecution of a person.

JUDr. Ing. Gréta Noé, LL.M.
Paneurópska vysoká škola
Fakulta práva, Ústav verejného práva
Tomášikova 20
821 02 Bratislava
greta.noe@paneurouni.com

Obsah článku podlieha licencií Creative Commons Attribution 4.0 International Licence CC BY (Gréta Noé).